

er en Del derover, især i Sommertiden, foruden særlige Ydelser i Hus, Brændsel og Kørsel og yderligere i Form af 1 à 2 Potter sød Mælk daglig eller Foder til 1 à 2 Køer, Kartofler m. v.

Det ærede Medlem Hr. Olufson fremdrog særlig en Mand, Gaardejer Eriksen paa Næsgaard, om hvem han sagde, at han kun gav sine Arbejdere 3 Kr. om Dagen. Jeg er i Besiddelse af en Erklæring fra denne Mand af 2. November d. A., som viser, at han i 1923 kun havde 2 faste gifte Arbejdere, den ene var Forkarl paa Gaarden og fik 4 Kr. daglig Aaret rundt. Desuden fik han 100 Tdr. Roer til sine 1—2 Køer og 2 Faar og meget andet i Naturalier. Den anden Mand fik 30 Kr. om Ugen, men havde mest Akkord, og Eriksens Bøger udviser, at han har haft 52—54 Kr. om Ugen, det er ca. 9 Kr. daglig. Hans løse Høstfolk fik 6 Kr. daglig, og han erklærer, at en Dagløn af 3 Kr. aldrig er betalt til nogen paa Næsgaard. Det ærede Medlem Hr. Olufsons Udtalelser herom er altsaa ganske urigtige. Endvidere har jeg af Ejerlavets Forvalter, Hr. Østergaard, altsaa ham, der har Tilsynet med Afvanding, Kanaler og alt det, faaet Oplysninger efter Regnskaber, og de viser, at fra 16. Marts 1923 indtil Strejken 8. September 1923 var der betalt 5,50 Kr. eller 50 Ø. mere pr. Dag end efter Tariffen. Desuden er der betalt 1 Kr. mere daglig til dem, der arbejder ved Gravemaskinen, og 10 Ø. pr. Meter gravet Kanal, saa de havde ugentligt 40—43 Kr. eller 7 Kr. pr. Dag.

Det er hermed bevist, at de Lønninger, der gaves, laa noget over Tariffen, men det bedste Bevis for, at man ikke var utilfreds med Lønningerne, er dette, at kun meget faa af Folkene gik, da Strejken erklæredes, trods den voldsomme Agitation og det stærke Pres, der blev lagt paa dem; som før oplyst: af ca. 100 Arbejdere gik kun 7 faste og 15 løse. Men selv om Lønnen havde ligget under Tariffen, berettiger det dog ingenlunde til at etablere en saadan Blokade, som her er sket. Det drejer sig om Folk, der ikke har staaet i Arbejdsgiverforeningen. Ved i det hele taget at have betalt den Løn, de havde akkorderet om med vedkommende Medhjælper, havde de gjort deres Pligt. Man kan ikke sige: Fordi I kun har betalt den akkorderede Løn, blokerer vi jer alle og søger at sætte hele Arealet under Vand for at drukne det hele. Jeg anfører derfor, at det viser sig, at der er givet noget mere i Løn end Tariffen; men *selv om* der var givet noget

mindre, var den Blokade, der har fundet Sted, lige brutal og uberettiget.

Nej, Utilfredsheden var ikke hos Arbejderne, men hos Arbejderlederne. De har maaske haft for lidt at bestille og trængt til at gøre et Kup, et Fremstød, og det lykkedes i Virkeligheden ogsaa for dem ved at starte den berømte Kolindsund-Affære med Strejke i den Hensigt at sætte hele Sundet under Vand og tilintetgøre Afrøden for 280 Lodsejere, hvoriblandt 110 Husmænd, og endelig ved af disse Lodserejere at udpege — maaske ved Lodtrækning, ligesom man i Krig udtager hver tiende Mand til at skydes — 13 — jeg ved ikke, hvad de har taget dem ud efter, det ser ret tilfældigt ud —, 13, hvis Ejendomme de blokerede for at ruinere dem, uden at disse Folk havde forset sig, og vel ogsaa for dermed at sige til de andre Bønder: Saa-dan kan I vente det, hvis I ikke vil underkaste jer vor Organisationsmagt og Diktatur, hvorefter Betingelsen for, at I kan slippe, er, at I skriver under paa, at I forpligter jer til kun at antage organiserede Folk.

Thi først naar det er sket, er det, Lederne herinde kan beherske Landbruget og diktere os de Arbejdsvilkaar, de vil, med Strejker o. s. v., naar det passer dem. Hvor simpelt og let vilde det i Virkeligheden ikke have været baade for Lyngsø og Landstingsmand C. F. Madsen, hvis de straks i Sommer kunde have sat ogsaa Landbruget i Staa! Saa vilde Fagforeningsvældet være fuldkomment her i dette Land. Men selv en Mand som det ærede Medlem Hr. Korsgaard er blind for det Forhold, at dømme efter hans Udtalelser, hvorefter han i Virkeligheden billigede, at Lyngsø drog Landbruget med ind. Han og flere med ham tror, at Landbrugets Holdning skadede Industrien, medens Sandheden faktisk er den, at det er den danske Bondestands, Husmændenes og Gårdmændenes Holdning, der er den store Hindring for Erhvervenes, særlig Industriens Socialisering. Fagforeningsdiktatur og dansk Landbrug staaer til hinanden som Ild til Vand.

Det danske Landbrug vil betale det for det Arbejde, det faar udført, som dette Arbejde under givne Forhold er værd, mere vil der i Længden ikke kunne gives for nogen Vare. Ja, vel kan en beskyttet Industri give mere, men kun derved, at det overskydende maa betales af de ubeskyttede Erhverv og de Arbejdere, der er beskæftigede i den. Jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Olufson om, at saa lidt